

Også som arbejdsgiver for mange hundrede ansatte var Ivar Hansen eminent: lyttende, interesseret, menneskelig, optaget af nytænkning, men bestemt ikke letsindig i pengesager. Når talen var om økonomi, glemte man aldrig, at man her havde at gøre med den tidligere formand for Finansudvalget og statsrevisorerne. Ikke blot i Folketingssalen, men over hele huset vil den 11. marts være en sorgens dag.

Ivar Hansen blev 64 år. Han blev valgt til Folketinget i Grindstedkredsen i Ribe Amtskreds i 1973 og repræsenterede denne kreds i alle årene på Christiansborg. Det var i samme amtskreds, hans forbillede, den tidligere Venstreformand Erik Eriksen, havde været valgt, og det blev grundlaget for hans politiske karriere.

Ivar Hansen var bærer af traditionen i Venstre, den stærke, liberale tradition knyttet til landet, da den sidste del af det 20. århundrede stod over for et andet Venstre knyttet til byerhvervene.

Ivar Hansen var ejer af slægtsgården i Agerbæk mellem Varde og Esbjerg. Han blev uddannet ved landbruget og var på adskillige højskoler, bl.a. Ryslinge og Askov.

Ivar Hansen kom i Folketinget ved det såkaldte jordskredsvalg i 1973 og fik unægtelig en ildåb i det politiske arbejde, hvor Venstre dannede den såkaldt smalle regering baseret på bare 22 mandater. Det gav en stor arbejdsbyrde og betydningsfulde poster til den unge politiker.

Allerede i 1974 blev han medlem af gruppens bestyrelse, og han blev Venstres folketingsgruppes formand i 1977.

I 1978 tog han sammen med Henning Christophersen initiativ til dannelsen af det borgerlige firkløver. Det var derfor ikke med glæde, at Ivar Hansen oplevede dannelsen af SV-regeringen i 1978. Han indtrådte ganske vist i regeringen som minister for offentlige arbejder, men den korte ministertid blev ikke kun en positiv oplevelse. De 13 måneder i 1978-79 som trafikminister gjorde meget for at styrke Ivar Hansens kærlighed til folketingsarbejdet. Han blev aldrig siden minister, selv om det naturligvis ikke har skortet på opfordringer til ham.

Jeg var hans kollega i SV-regeringen og husker hans indsats med respekt. Han kunne snildt have bestridt mange forskellige ministerposter, men han valgte at arbejde for sit parti her i Folketinget.

I 1984 skulle Venstre have ny formand, og Ivar Hansen kandiderede til posten mod udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen. Som bekendt tabte Ivar Hansen valget, men han blev typisk nok for

ham en loyal støtte for Uffe Ellemann-Jensen i de 16 år, hvor han beklædte gruppeformandsposten i Venstre.

Ivar Hansen havde mange poster på Christiansborg. En opregning vil føre alt for vidt, men det skal dog nævnes, at han var statsrevisor 1982-98 og formand for statsrevisorerne fra 1995 og formand for Finansudvalget 1986-88. Allerede i 1990 blev han medlem af Folketingets Præsidium, og i 1998 blev han formand for Folketinget.

Selve valget til formandsposten vil selvfølgelig blive husket på grund af lodtrækningen i 1998, men Ivar Hansens formandstid vil blive husket for meget andet.

Han var optaget af spørgsmålet om at forbedre lovenes kvalitet, og han var stærkt medvirkende til, at der blev taget konkrete skridt til at forbedre denne kvalitet. Således tog han initiativ til indkaldelse af en stor konference på Marienlyst om netop dette tema, en konference, hvori deltog såvel repræsentanter for Folketinget og regeringen med den daværende statsminister i spidsen som en lang række interesseorganisationer og mange eksperter.

Konferencen startede en proces, der utvivlsomt har bidraget til at højne kvaliteten af det lovgivningsarbejde, som vel er det centrale for Folketingets virksomhed. Et led i dette arbejde kom til udtryk i hans bestræbelser på at modernisere og udvikle Folketingets serviceapparat.

I 1999 stod Ivar Hansen i spidsen for markeringen af grundlovens 150-års-jubilæum. Han engagerede sig stærkt i den grundlovsdebat, der blev sat i gang foranlediget af jubilæet, og han blev en personlig drivkraft bag udviklingen af Ungdomsparlamentet, hvor han vil blive husket af de unge som en meget engageret formand.

Hans engagement vil også blive husket i forbindelse med projektet »Politiker for en dag«, hvor han videreførte sin forgængers, Erling Olsens, idé. Her vil de unge få lejlighed til at prøve politikernes arbejdsvilkår. Det er tragisk at tænke på, at han skulle have indviet »Politiker for en dag« allerede næste tirsdag.

Ivar Hansen havde et lyst sind. Han elskede at synge, og han havde en udpræget sans for humor og ironi. Hans taler kunne være fremragende. Han læste uhyre meget, og han var særdeles velorienteret om historiske og politiske emner. Men først og fremmest elskede han sit arbejde som Folketingets formand. Han ønskede at være alle medlemmernes formand, og han var stolt over, at vi valgte ham enstemmigt efter valget i 2001.